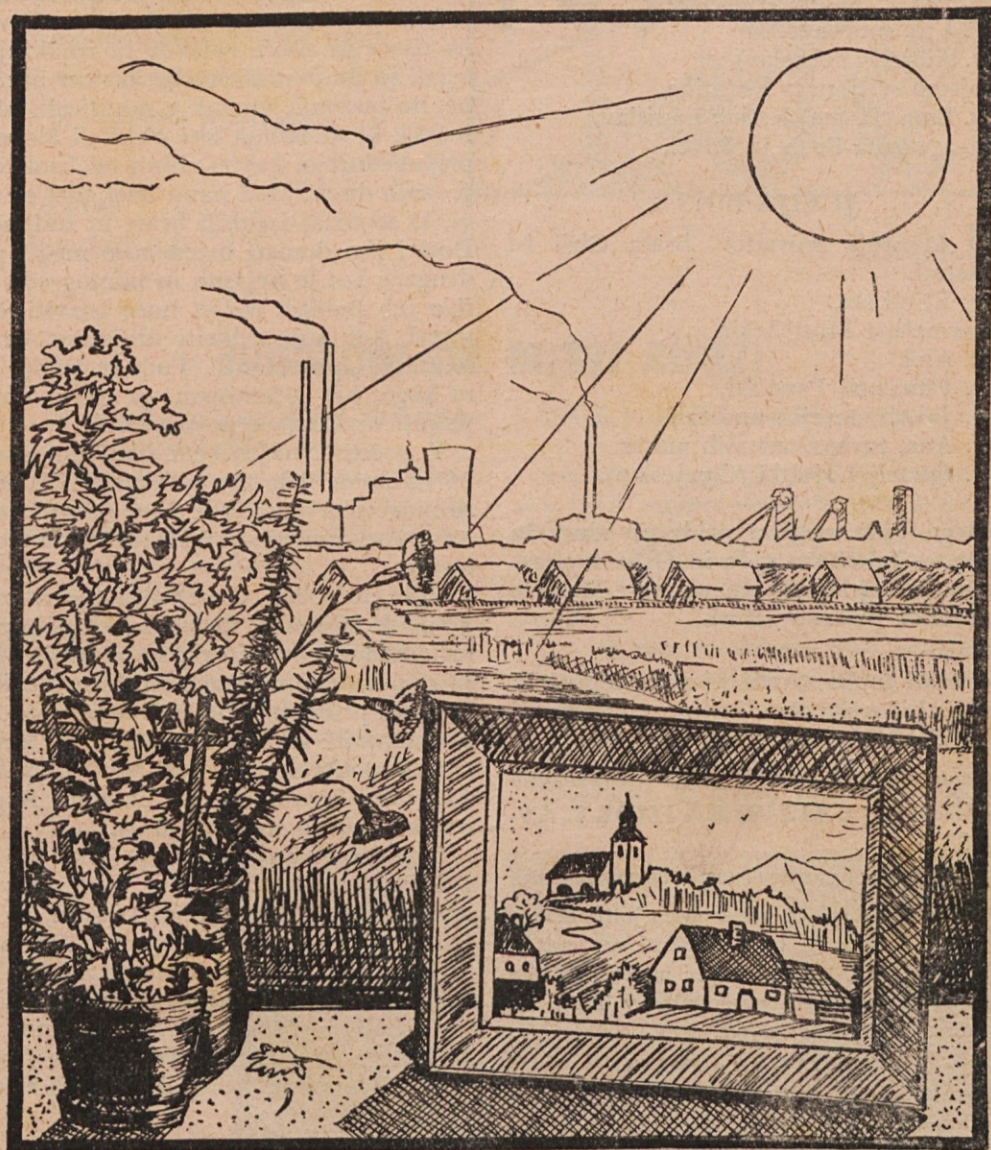

NAŠA LUČ

ŠTEVILKA 6 – JUNIJ 1955

JUNIJA PRAZNUJEMO:

9. praznik sv. Rešnjega Telesa,
13. sv. Anton Padovanski,
15. sv. Vid, mučenec,
21. sv. Alojzij (Vekoslav),
24. rojstvo sv. Janeza Krstnika,
27. sv. Ema (Hema) Krška; Ladislav,
29. sv. apostola Peter in Pavel.

JULIJA BO:

5. sv. apostola Slovanov, brata Ciril in Metod,
8. sv. Elizabeta,
16. Karmelska Mati Ibožja,
17. sv. Aleš,
19. sv. Vincencij Pavelski,
25. sv. Jakob starejši, apostol,
26. sv. Ana, zavetnica naših mater,
31. sv. Ignacij Lojolski (Ognjeslav).

Svetega Vida meglica pride po vince in pšenico. — Jakobova ajda in Ožboltova repa je malokdaj lepa. — Če na svete Marjete deži, orehov pričakovati ni.

Ne hvali moža zaradi njegove lepote in ne zaničuj človeka zaradi njegovega obraza! (Sir 10, 31).

PRIHODNJA ŠTEVILKA IZIDE 1. AV. GUSTA!

Naša luč

izide vsak mesec razen julija in septembra, t. j. desetkrat na leto. — Dopise za številko, ki izide konec meseca, pošljite vsaj do prvega v mesecu poverjeniku v bližini ali naravnost uredništvu v Celovec.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

imata naslov: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

Če naročiš list tako, da ti ga pošiljajo naravnost iz Celovca, stane letno: 28 šilingov, 48 bfrs, 400 ffrs, 4 hol. guld., 4.50 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1 dolar in pol. — Za ceno oglasov piši na upravo lista.

Naročnino in darove za list sprejemajo listovi poverjeniki po raznih deželah. Lahko pošlješ oboje tudi naravnost na upravo.

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. - Založba Družbe sv. Mohorja v Celovcu. — Tiska Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. - Printed in Austria.

Letos mineva

deset let od onih strašnih junijskih dni, ko je bilo pobitih na raznih krajih v Sloveniji na tisoče in tisoče rojakov in rojakinj. Pobijali so jih domači ljudje in sicer brez sodb, ne posamič, ampak v množicah. Mnogi rojaki, ki so zadnja leta obiskali Slovenijo, pripovedujejo, kaj so slišali od ljudi o teh groznicah. Med nami izseljenci so mnogi, ki so tedaj izgubili brate in tudi sestre. Doslej jim domači o tem niso mogli pisati drugače kot le nejasno in mimogrede. Kajti o teh pobitih oblast noče izjaviti, da so mrtvi, ker noče odkriti ubijalcev. Pravijo le, da so „pogrešani“. Tudi če ljudje vedo za koga, kje je zakopan, ga ne smejo prepeljati na domače pokopališče.

V našem izseljenskem listu ne moremo iti mimo te žalostne obletnice. Pravica in resnica zahtevata, da te žrtve počastimo. Ne mislimo s tem vzbujati sovraštva do tega ali onega.

Prav pa bi bilo, da se vsaj svojcem padlih pove, da so umrli, da jih lahko pokopljejo na domači zemlji in da se obsodijo vsi, ki so se omadeževali s tem strašnim zločinom, ki nima primere v vsej slovenski zgodovini. Spomanjate se, dragi rojaki, v teh dneh v svojih molitvah vseh teh pobitih, pa tudi njih ubijalcev, da bi jim naklonil Bog milost kesanja in spreobrnjenja.

Obenem omenjamo, da je izšla leta 1949. v Buenos Airesu zelo lepa pesnitev v čast tem žrtvam. To je: Jeremija Kalin, „Velika črna maša za pobite Slovence“, 220 strani in 21 lesorezov. Isto leto je izdala založba „Slovenske besede“, „Zgodbe mučeništva Slovencev“. Lanj je izšla v Clevelandu tudi knjiga Matija Škerbeca: „Krivda rdeče fronte“, I. del. Vendar je zadnji dve knjigi že težko dobiti.

MESEC SRCA JEZUSOVEGA

V juniju častimo Srce Jezusovo in njegovo neizmerno ljubezen do nas ljudi. Srce Jezusovo, potrpečljivo in neskončno usmiljeno, bogato za vse, ki te kličejo, usmili se nas!

Vetrinj! Joj!

Vetrinj!

Tabór ubitega človeka!

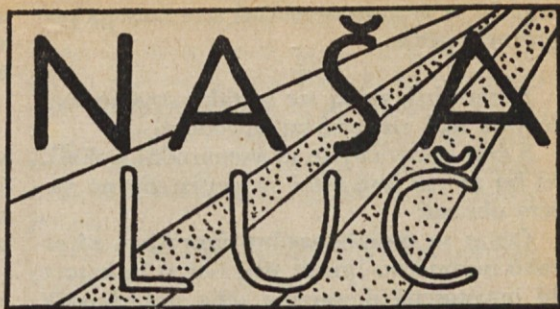
Sramoten žig v čelo Evropi!

Tančica črna čez lice Sloveniji!

Nož skoz srce materinje!

Vetrinj!

Joj! Joj! Joj!!!!

Junij 1955

Junakom na mrtvi straži

Pred 10 leti se je naša draga Slovenija zavila v črnino neutolažljive žalosti.

Kot strela z jasnega je med zaskrbljene očete, matere, žene, neveste in otroke udarila strahotna novica o dogodkih na Vetrinjskem polju na Koroškem.

Kaj se je zgodilo?

Angleži so s prevaro razorožili cvet slovenske moške mladine, 12 tisoč mož in fantov, borcev za svobodo domovine, in jih poslali komunističnim krvolokom v roke.

Tedaj je mučeniška kri slovenskih sinov skozi več tednov v potokih pojila našo zemljo.

Tedaj je plakala vsa Slovenija ...

+

Ah, ko bi mogli prešteti vse vzdihne, ki so se v tistih strašnih dneh iztrgalj iz src naših mučenih žrtev, svetniških mater, junaških žená, zvestih nevest in nedolžnih otrok! ...

Ah, ko bi jih mogli zbrati in pokazati svetu! ...

To bi bila strahotna, svet pretresujoča obsodba pozverinjenega brezbožnega komunizma.

Ah, ko bi mogli prestreči vse solze, ki so polzele po trpečih licih žalujočih ...

Napolnili bi jezéro, ob pogledu na kate-

Skozi Ljubeljski predor v Karavankah so tedaj nastopili naši ljudje svoj križev pot na Koroško in prišli na Vetrinjsko polje.

rega bi se moralo omehčati srce samega polglavarja pekla.

+

Komunisti, zakaj ste se tako strašno maščevali nad slovenskim narodom?

S čim opravičujete ta vsenarodni pokolj, ki bo za vse čase ostal sramoten žig na vašem obrazu?

Čemu so morali nasilno umreti ti, ki so tako neizmerno ljubili svoj narod in katere bi opustošena domovina tako potrebovala pri svoji obnovi?

Kako ste mogli prav v času, ko se je ves kulturni svet veselil miru, našo Slovenijo spremeniti v eno samo krvavo solzo?

Odgovorite, komunisti!

Vi molčite...?

Zakaj?

Zato, ker ste spoznali, da vašim lažem nihče več ne verjame, a se ne upate govoriti resnice, ki je preveč strašna obsodba vaše nečlovečnosti!

Kar molčite, saj za vaša grozodejstva ni opravičila!

+

Toda mi ne molčimo, nismo molčali in ne bomo molčali!

Če bi o komunističnem zločinu nad slovenskim narodom molčali še mi, bi o tem kamni kričali.

Sveta dolžnost vseh izseljencev je, zvedeti vso RESNICO o vojnih in povojnih gro-

zotah v naši domovini. Čeprav smo o tem že večkrat pisali, ne bo odveč, če ob tej važni obletnici vsaj bistveno spet ponovimo.

+

Pred drugo svetovno vojno je bilo v Sloveniji samo 1% komunistov. Ti zaradi svoje malopomembnosti niso imeli nobenega upanja, da bi v rednih razmerah mogli priti na oblast.

Vojna, prisotnost tujih okupatorjev ter stiska in zmeda med narodom pa so komunistom nudili EDINSTVENO priložnost za izvedbo komunistične revolucije.

Ko se je naš narod v najtežjih okoliščinah boril za življenje in svobodo, so komunisti začeli brezobzirno borbo za OBLAST NAD NARODOM.

Vse so delali po skrbno izdelanem načrtu. Zavedali so se, da jih narod prezira. Bilo jih je strah... Zato so pod raznimi krinkami skrivali svojo barvo in svoje temne namene ter obenem načrtno morili vse, ki bi jim nekoč utegnili postati nevarni. Tako so drug za drugim padali naši najboljši. Nad vasi, ki so komuniste dosledno odklanjale, so ti klicali ogenj in meč okupatorjev.

Bilo je tako strašno, da tega nobeno pero ne more popisati!

Kje iskati pomoči v tej neizmerni stiski?

Pri okupatorju?

Kako neki? Njemu je bilo silno drago,

Véliko Vetrinjsko polje, nekaj kilometrov jugovzhodno od Celovca, je postalo novo „bivališče“ za desetisoče...

da so komunisti sami iztrebljali slovenski narod.

Pri zaveznikih?

Ti so bili daleč in poleg tega usodno zapleteni v komunistične mreže.

Toda krvoločnost slovenskih komunistov se je večala iz dneva v dan!

Ce niso mogli dobiti v roke sinov, so pobili očeta in mamo.

Kaj storiti?

Smrtno ogroženi narod se je odločil za samoobrambo.

Slovenski sinovi so morali radi ali neradi koso, plug, tovarno in knjigo zamenjati s puško.

Tako so nastale slovenske „Vaške straže“ in „Slovensko domobranstvo“.

+

V tem času pa se je na mednarodnem področju odigravala druga žaloigra. Zavezniki so, da Stalinu napravijo uslugo, oziroma na njegov pritisk, Jugoslavijo prepustili komunističnemu območju ...

Ta sramotna izdaja je bila usodna za nas in za ves svet.

Ko sta se z ene strani sovjetska armada, a z druge strani mednarodna komunistična brigada bližali slovenskemu ozemlju, so se slovenski domobranci, da preprečijo nadaljnje nepotrebno prelivanje krvi, umaknili na Koroško.

Kaj se je zgodilo nato, nam je znano ...

Tisti, ki so branili naše matere, žene, dekleta in otroke; tisti, ki so čuvali naše domove, cerkve in vasi; tisti, ki so pogumno stali na braniku svetinj slovenskega katoliškega naroda — vsi ti že 10 let kot mrtva straža počivajo v Grčarici, po škofjeloških, teharskih in kočevskih gozdovih ter kraških jamah ...

Mrtvi slovenski bataljoni, mi vas pozdravljamo!

Vi ste naš ponos, ker ste z nasmeškom na ustih in z molitvijo v srcu umirali za našo sveto stvar!

Vi ste naša obramba, ker bo ob vaši žrtvi naš narod skozi stoletja črpal moči v borbi za odstranitev novih časov!

Mrtvi slovenski bataljoni, mi se vam zahvaljujemo!

Hvala vam za vašo ljubezen, zvestobo, junštvo, dober zgled, žrtve in molitve!

Mrtvi slovenski bataljoni, mi vam prisegamo!

Prisegamo, da vas nikdar ne bomo izdali!

Prisegamo, da bomo vredni vaših strašnih žrtev!

Prisegamo, da bomo od vas začeto borbo vodili do zmage!

Prisegamo, da bomo sledove vašega mučeništva spremenili v narodna svetišča!

Mrtvi slovenski bataljoni, mrtva straža na braniku svetinj slovenstva — SLAVA! VAM! SLAVA! SLAVA! V-ko.

Tako so v maju 1945 „domovali“ naši očetje in matere, bratje in sestre na Vetrinjskem polju. Toda vkljub vsej bridkosti in nadlogam niso izgubili vere, poguma in dobre volje...

Pokrôpi jih . . .

S hisopom jih pokrôpi,
z vejico roženkravta in rožmarina,
z blagoslovljeno vodo večnega spomina
to slovensko vojsko
in njih muko herojsko!
Njih rane — kot škrlat krvave —
bolj kot sneg se bodo blestele od Slave
na našega neba lesketu
v vek iz veka —
mavrica po vesoljnem potopil! —
v bleskih ran žareči Geniji
Ljubeznj Domovinje!

Iz: Jeremija Kalin, „Črna maša“.

PISMO ROJAKINJE

Pred nekaj dnevi sem dobil pismo,
poslano na uredništvo „Naše luči“.
Razgrnem list in čitam:

„Z zanimanjem sledim letošnjim član-
kom v našem izseljenskem listu o sveti ma-
ši. Že marsikatero novo misel sem našla v
njih. Maša je res nekaj velikega!

Preteklo nedeljo sem se pri službi božji
spomnila na Vaš zadnji članek. Rekla sem
si: ‚Vidiš, zdaj smo zbrani verniki kot otro-
ci v očetovi hiši pri domači mizi.‘ Ko sem
tako opazovala zbor božjega ljudstva, se mi
je zdelo, da ima ta zbor na sebi nekaj slo-
vesnega, rekla bi, nekaj veselega. Že zavest,
da smo božje ljudstvo, pripadniki božje
družine, je nekaj radostnega. Bog nas ljubi.
Vsak dan nam deli dobrote. Če bomo sto-
rili, kar je naša dolžnost, bomo za gotovo
zveličani. Bog je to obljubil. Pričakujemo
veliki prihod Gospodov in takrat bo konec
trpljenja in zmešnjav. Že od rojstva smo
poklicani za to, da bomo nekoč peli vesele
pesmi v hiši Gospodovi na vekomaj.

A so še druge reči, ki delajo veselo ozrač-
je pri sveti maši. Lepe barve oblek, z zlatom

obšite, lepi obredi, lepo doneče orgle; kako
vse to poveča veselo občutje. Večkrat pojejo
pri maši: Aleluja! To je vzklík veselja. Zdi
se mi prav tudi, da gredo ljudje v cerkev
čedno oblečeni in da skrbimo, da je cerkev
snažna in lepo urejena. In še: kako v čudo-
vitem sijaju tisočerihi luči zablesti cerkev,
kadar posijejo skozi barvasta okna sončni
žarki!

Še črna sv. maša ob pogrebu je nekaj upa-
jočega. Nič obupnega jokanja, nič tarna-
nja! Cerkev nas uči: Kristus je naše upanje.
On je premagal smrt in nekoč bomo vstali
tudi mi. Petje je polno upanja. Luči svetijo
in dajejo svetlobo, podobno življenja.

Naš zbor pri službi božji je radosten zbor.
In večerja pri božji mizi je praznična večer-
ja. Kaj menite k temu razmišljanju?

In še to se mi zdi, da bi bilo dobro poja-
sнити ob priliki našim ljudem. Govorijo:
‚Sem plačala mašo.‘ — To je narobe pove-
dano. Maše vendar nobeden ne more plačati
ali pa kupiti. Če bi jo kupili, bi rekli, da je
naša, potem, ko smo jo plačali. Toda maša
je vedno maša vse družine božje. Sestane-
se ne da kupiti ali plačati. Zborovanje tudi
ne. Maša je od vseh in milosti svete maše ne
more pobrati en sam; gredo vsem.

Seveda bodo rekli: Zakaj pa dajemo za
mašo potem? Treba jim je reči takole: Če
kdo želi, da bi duhovnik pri maši prav po-
sebej molil za njegov namen, mora to du-
hovniku povedati. Ko torej duhovnika
prosi, da se ga posebno spominja pri daritvi
božji, je stara navada, da dá ob tej priliki
duhovniku — če more — nekaj dar za njego-
vo vzdrževanje. Sv. Pavel je namreč učil,
naj duhovnik živi od oltarja. Kolikšen naj
bo ta dar, določajo škofje. Nespametno pa
bi bilo misliti, da gleda Bog na tvoj denar
in na to, koliko si dal. Bog gleda predvsem
na tvoje srce in na to, kakšno žrtev si nare-
dil s tem, da si dal dar.

Veselilo me bo, če mi boste odgovorili,
kaj mislite o gornjem razglabljanju. Prosim
Vas, gospod, da sprejmete . . . itd.

Cvetka N.”

Draga gospodična Cvetka!

Odgovarjam Vam kar v listu in Vam v
vsem pritrjujem. Spet nov vidik na sveti
maši ste pokazali. Maša je res radosten zbor

božjega ljudstva, praznična večerja božje družine. Je pa sveta maša še veliko več kot to. Maša je daritev, je žrtvovanje. O tem pa boste brali kdaj drugič.

T.

Maša ni opravilo duhovnika samega. Maša je zadeva vseh vernikov. Ne smejo maše le gledati. Pri maši morajo „biti“, biti „udeleženi“, sodelovati.

KAM?

*Kam bi se skrila, da me ne vidiš
v moji bolesti, v moji praznoti,
da me ne vidiš, ko izpotikam
vsa brez poguma na gladki se poti?*

*Kam bi se skrila, kadar drviijo
misli in blodnje po sredi viharja,
slepo od bliska, slepo od groze
srce ko v prsih obupno udarja?*

*In če resnica to bi postalo,
da bi v brezkončnost nekje se skrila,
joj, kako duša, stokrat nesrečna
k Tebi, za Tabo, moj Stvarnik, bi upila!*

P. A., Francija

Pričevanje zastrupljene

Časopis iz Pas-de-Calais (Francija) je prinesel to resnično zgodbo:

Neki delavec, mehanik, pijanček, je nekega večera v gostilni razlagal svoje socialne ideje enemu svojih tovarišev.

„Dol z delodajalci!”

„Proč z žandarji!”

„Farji? Ha, haha!...” se zasmije mehanik. „Spočetka, ko sem se poročil, pomisli, se je moja žena zavijala in hodila k maši in mi v petkih še mesa ni skuhala.”

„Nemogoče.”

„Zares! ... No ... pa to ni trajalo dolgo!”

*

Ko sta tako nehala modrovati, se odpravi mehanik domov. Od daleč zagleda gručo ljudi, policijo in množico pred njegovo hišo. Pohiti in plane v hišo ...

V spalnici najde ženo in tri otroke zadušene s plinom. Zraven njih pa poslovilno pismo:

„Dokler sem verovala v Boga, sem imela moč prenašati svojo mizerijo. Odkar je pa ta vražji mož naredil iz mene obupanko in brezverko, nočem, da bi bili moji otroci tako nesrečni kot jaz, in odhajam z njimi ...”

Ali znaš odgovoriti?

1. Iz česa spoznavamo, da je Bog in kakšne lastnosti ima?

Odgovor: Da je Bog in kakšne lastnosti ima, spoznavamo: 1. iz nam vidnega sveta (:Vse kar je v naravi ima svoj vzrok, Stvarnika); 2. iz glasú svoje vesti (:Če storimo zlo, nam v naši notranjosti to očita glas vesti, ki ga je dal Stvarnik); 3. iz tega, kar je Bog povedal ljudem po očakih, prerokih in slednjič po svojem Sinu, Jezusu Kristusu. — „Nihče ne taji Boga razen tisti, kateremu bi bilo ljubše, če bi ne bilo Boga,” je zapisal sv. Avguštin.

2. Kaj je rekel Kristus o ločitvi zakona in kateri evangelist je zapisal te njegove besede? — Odgovor: Kristus je rekel: „Vsak, kateri se loči od svoje žene in vzame drugo, prešuštuje; in kateri vzame ločeno od moža, prešuštuje.” Zapisal je te besede evangelist Luka v 16. poglavju v 18. vrsti.

3. Koliko je star najstarejši rokopis evangelijev, ki ga poznamo? — Odg.: Najstarejši so odlomki evangelijev, napisani na „papirus”, nekakem papirju ki so ga Egiptčani delali iz rastline, ki raste ob vodi. So iz II. ali III. stol. po Kristusu. Celotne evangelije pa imamo doslej najstarejše poznane napisane na pergamentu, ki je bolj soliden material kot papirus. Teh celotnih rokopisov je nekaj iz IV. stoletja (predvsem poznani „Sinaitikus” in „Vatikanus”), še več pa iz V. stoletja.

Prošnja neveste na poročni dan

Novoporočenca na Slov. Koroškem na poti iz cerkve.

Danes je moj poročni dan. Moj Bog, moje srce prekipeva od tako globoke sreče, da se skoraj bojim, da ne bo ostala trajna.

Daj, Gospod, da veselja, ki ga občutim to jutro, nikdar ne bodo grenile solze kesanja, s katerimi bi obžalovala korak, ki ga bom v nekaj trenutkih storila. Nasprotno, naj mi bo spomin na ta dan ob vsaki njegovi obletnici slajši in dražji.

Poslal si mi na pot njega, ki se mi zdi idealen spremljevalec v življenju. Daj mi milost, da si bom znala ohraniti njegovo ljubezen in iskrenost tako veliko, kakor je danes.

Naj mu bom zaupnica, pomočnica, ljubljenska in zvezda, ki ga bo vodila, ko ga bodo skušale na krivo pot zavesti skušnjave, ki tolikokrat napadajo viharo moško srce.

Daj mi tak dar, da bom znala svoje ognjišče narediti kar mogoče prijetno, da bo postalo kraj, v katerem se rad odpočiješ in ljubiš.

Pomagaj mi, da bom stalno netila njegov plamen. Prosim te, daj mi dovolj poguma, da bom znala krščansko sprejemati preskušnje življenja.

Stoj mi ob strani danes, ko pričenjam svoje poslanstvo kot žena. Naj ostane moja pot združena z njegovo za vedno.

Spremljaj naju do konca najinega zemeljskega potovanja.

O Bog, blagoslovi moj poročni dan. Posveti moje materinstvo, če mi boš blagovolil nakloniti to srečo.

In kadar bo čar moje mladosti obledel in bodo skrbi ter preskušnje vtisnile mojim potezam svoje sledove, tedaj naj moje minljivo telesno lepoto nadomesti trajnejši in višji čar najine skupnosti in življenja, ki ga bova v miru preživljala drug ob drugem.

Tako naj z roko v roki korakava po poti življenja.

Ko pa se bo najina pot začela zagrinjati

v temo, tedaj naj nama sveti žar medsebojnega razumevanja in sreče, ki izvira iz vzajemne ljubezni in zvestega spolnjevanja dolžnosti.

Gospod, to je moja molitev.

Usliši jo, prosim te. Amen.

RAZGOVOR NA VLAKU

Bilo je v železniškem vozu. Nasproti mi je sedela neka gospa, precej zgovorna. Pogovor je nanesel tudi na verske stvari. Dama je pristavila:

„V teh rečeh sem pa jaz drugega mišljenja, sem namreč brez vere.“

„Odgovorite samo na eno vprašanje“, sem nadaljeval razgovor. „Kako je vendar prišlo, da ste izgubili vero, ko ste rekli, da ste bili krščansko vzgojeni? Kot gospa, ki se zanima za vse, ste gotovo brali tudi kako versko knjigo.“ Naštel sem nekatere. Gospa ni poznala nobene. — „V katekizem pa ste po ljudski šoli vendar le še kaj pogledali, ali ne?“

„Kaj pa mislite!“ odgovori ona, „kako naj bi se olikan človek še zanimal za take stvari!“

„Potem pa oprostite, gospa, da spregovorim tudi jaz odkrito besedo: „Vi niste neverni —, ampak ne vedni!“ St. G.

O lastnini v podjetju

(Čigava naj bo tovarna?)

„Poskusi s Podjetniškimi sveti“, smo rekli v predzadnji številki našega lista, „so pokazali potrebo po nadaljnjih socialnih reformah. Kajti, dokler ne bo lastnina na neki način skupna, dokler sad dela ne bo na neki način skupen, nima smisla govoriti o povezavi delodajalcev in delavcev pri delu, ki je pravzaprav **skupno** le po imenu.“

Toda ali zahteva po **skupni** lastnini v podjetju ni morda v nasprotju s krščanskimi načeli o **zasebni** lastnini?

Nil

Omenjena zahteva hoče zaščititi zasebno lastnino.

Kako to?

Da bomo problem lažje razumeli, obnovimo načelo krščanske nauka o lastnini.

Krščanska načela o lastnini.

Rekli smo že, da so **ustvarjene dobrine namenjene v preživljanje VSEH**. Ta ugotovitev je **osnovno načelo**, ki ga moramo imeti vedno pred očmi, ko razpravljamo o lastnini, in od katerega se ne smemo oddaljiti, če hočemo ostati pri resnici.

Navedeno načelo ne nasprotuje drugemu načelu: načelu o **zasebni** lastnini. Pravica do te lastnine nam je nekaj svetega, ker ona služi razvoju, svobodi in dostojanstvu naše osebe in naših družin.

Zasebno lastnino branimo tudi iz **praktičnih razlogov**, ker bi zaradi k slabemu nagnjene človeške narave zemeljske dobrine ne mogle brez usodnih posledic ostati brez gospodarja, na uslugo vseh.

Toda nikdar ne smemo pozabiti, da je zasebna prilastitev dobrin samo **SREDSTVO**, kako človeški naravi primerno najpopolneje doseči prvi in glavni, t. j. **skupnostni** namen dobrin.

Iz povedanega naravno sledi, da pravica do zasebne lastnine ni neomejena. Mi smo samo neke vrste **upravniki** nam zaupanih dobrin. Kar imamo več, kot potrebujemo za stanju primerno življenje, moramo obrniti v dobro skupnosti na način, da tudi drugim omogočimo dostop do lastnine.

Kako je v podjetju?

Reči smemo, da v podjetje vloženi kapital predstavlja za lastnika neki preostanek, ki torej ni nujno potreben za stanju primerno preživljanje njega samega in njegove družine. Krščansko načelo o lastnini takemu podjetniku priznava pravico do gotovih obresti od vloženega kapitala in do primerne nagrade, ki je opravičljiva tudi iz ekonomskega stališča, a **zahteva**, da se podjetje stavi v **službo skupnosti**.

Ali je tako v sodobnih podjetjih?

Čeprav moramo priznati, da je mnogo bolje, kot je bilo pred 100 leti, vendar še vedno zdaleč ni tako, kot bi moralo biti.

Sodobna podjetja še vedno nimajo pred očmi **koristi skupnosti**, temveč **korist donalcev kapitala**. Gibalo sodobnega podjetja ni **služba**, marveč **dobiček**. Proizvodnja je za podjetje predvsem sredstvo za čim večjo obogatitev. V tem podjetju delavec ni nič drugega kot neko malopomembno orodje proizvodnje. Tu je človek, ki ga je Bog po svoji podobi ustvaril za velike cilje, v **službi kapitala**, namesto da bi bilo ravno obratno! Podjetja, ki pomenijo **SKUPNOST** ljudi pri delu, so **neupravičeno** v izključnih rokah donalcev kapitala, ki terjajo zase celoto dobička.

Ali mora res biti tako?

Nikakor ne!

Ne zanikamo, da kapital v podjetju **donaša**, toda ali mar res donaša samo po zaslugi njegovih lastnikov!

Prav gotovo ne!

V podjetju sodelujejo še drugi činitelji, s katerimi donalci kapitala tvorijo pravcato **delovno skupnost**. Ti, ki so vložili denar, imajo pravico do njihovega **sodelovanja** odgovarjajočega dobička, a nimajo pravice do vsega dobička.

Enako nimajo pravice zahtevati zase celotnega lastništva podjetja. Njih denar je, kot smo rekli, vložen v neko **zvezo, delovno skupnost**, katera ni samo **pogoj** za dobiček, temveč celo temelj donosnosti kapitala v podjetju.

Če torej podjetje uspeva, se večja po obsežnosti in ekonomski veljavi, s kakšno pravico morejo donalci kapitala zahtevati **izključno** lastništvo do te **povečane** vrednosti

podjetja? Pri tem lastništvu morajo biti sorazmerno upoštevani vsi činitelji v podjetju.

Torej tudi delavec!

*

Tako smo v luči katoliškega nauka o lastnini opravičili zahtevo po soudeležbi delavstva pri lastnini v podjetju.

V modernem svetu se ekonomske sile pojavljajo v obliki sodelovanja raznih činiteljev. Čisto naravno je, da vsi ti zahtevajo soudeležbo pri vodstvu in pri lastnini.

*

Ako bodo odgovorni činitelji začeli upoštevati obe glavni načeli katoliškega nauka o lastnini, bo ta po besedah Pija XII. postala „pospeševalka socialnega reda, potrebna nadzornica človeške podjetnosti in pobuda k delu, kar bo v korist časnim in večnim ciljem življenja, torej v korist svobode in dostojanstva človeka, ustvarjenega po božji podobi“.

V-ko.

PRVOMAJSKI NAGOVOR

Na letošnji 1. maj je govoril papež Pij XII. 150 tisoč delavcem, zbranim na trgu sv. Petra v Rimu. Povedal je, da se bo od slej brala na 1. maja sv. maša v čast roko-delcu sv. Jožefu. Znova je obsodil kapitalistični sistem, ki nasprotuje božjemu pojmovanju, kako uporabljati zemeljske dobrine. Prav tako je rekel, da Cerkev ne more nehati svariti delavce pred pogubonosnimi gesli socializma in komunizma, ki propagirata brezbožni materializem.

OJ DREVI

Oj drev' pa gremo snubit jo,
tidraj, tidrajtidom,
po tisti stezi za vasjo,
tidraj ...

Oh, očka prav'jo: Sedem sto, tidraj... —
Pa to premalo dote bo, tidraj...

Stopimo še za mamico, tidraj...
mor'bit' nam kaj primaknejo, tidraj...

Pa mam'ca se oglasijo,
pa še v planin'ci kajžico.

Narodna

PRVENEČ

Aha, sedaj bo pa Ap kakšno „mokro“ povedal, se bo obližnil kak vinski bratec — sodeč po naslovu. Žal, ne bo besede o „pravencu“ iz litrčka, ampak iz — literaturčke.

Zelo mlad sem še bil, ko me je usoda vrgla v prosvetni oddelek Glavnega generalštaba. Tipkal in pisal sem, da je bilo veselje. Zraven sem imel še čas, da sem se opazujoč druge še sam naučil „ljubezenske abecede“. Skozi okno sem videl na levo oficirska stanovanja, na desno vojaško akademijo. Videl sem, kako so bili gojenci in dekleta pridni pri signaliziranju, menda bolj kot pri pouku v šoli ali opravkih v hiši.

Zamikalo je tudi mene, da bi malce „posignaliziral“. Res se mi neko popoldne ponudi prilika za to. Prikaže se neka ženska na verandi in da znak proti našemu poslopu. — „Fant, zdaj je prilika, da pokažeš, kaj znaš!“ sem si dejal in začel s signaliziranjem. Pa ona me ni razumela. Po njenih znakih sem spoznal, da ni podkovana v „ljubezenski abecedi“. Na njen poziv se prikaže mlado dekle in takoj sem dobil nazaj signal, da me pričakuje ob petih.

Odgovor me je razočaral. Moje pisarniško delo je bilo končano šele ob šestih in brez moči sem povesil roke in to v mojo srečo. Na vratih se je namreč pokazal moj načelnik. Velel mi je, naj grem takoj na njegovo stanovanje. Naj mi vojak pokaže pot in nese pisalni stroj. Drugo, da mi bo že njegova žena povedala.

Malce me je pogrelo, ko sem prišedši na verando stanovanja spoznal, da je to tista veranda, kamor sem signaliziral. Ko mi je odpirajoč vrata generalica hudomušno ponagajala, da sem točno prišel po dogovoru, sem bil bolj podoben raku, ki se je kuhal malo dalj kot pet minut v kropu, kot pa pogumnemu vojaku.

Gospa je bila predsednica društva „Kneginja Zorka“ in sem ji moral natipkati govor za letno skupščino v več izvodih. Ko je končala, me je vprašala, kako mi ugaja njen govor. „Lep je, ampak...“ sem zdrdral in umolknil.

„No, kakšen, ampak je to? Kar nadaljujte!“

Zastokal sem: „Oh, mama večno prav imatel!”

Gospo je prijela taka radovednost, da je kar poskočila: „Če ne nadaljujete s svojim, ampak’ in ne pojasnite, kaj ima vaša mama opravka z mojim govorom, bom signalizirala generalu za pomoč.”

Zagomazelo mi je po žilah in brž sem dejal: „Vaš govor je lep, ampak — Boga fali. Kar pa zadeva mojo mamo, je to, da mi je od mladih nog zmeraj pravila, da imam hren namesto jezika v ustih. Kadar mene zasrbi, druge zapeče.

Gospa se je veselo nasmejala „hrenu” v ustih. Potem se je zresnila in dejala: „Govor bom popravila, pomagajte mi!” - Ko je bilo vse končano, mi je rekla: „Vi imate dar za sestavljanje. Zakaj ne pišete? Poskusite! Jaz sem bivša profesorica in vem, da ni vsak za to. A vi ste mi takšno lepo reč pomagali sestaviti.”

Vrnil sem se na delo, premišljujoč sam pri sebi, ali bi res kaj začel s pisarijo ali ne. Vsak dan sem imel priliko prepisovati članke za „Vojaški vestnik” in „Ratnik”, a me nikdar ni prijel veselje za pisanje. Generaličino prigovarjanje me je pa le opogumilo in napisal sem črtico in jo s podpisom „Ap” poslal uredništvu „Vojaškega vestnika”, muzajoč se sam pri sebi, kaj bo neki iz tega prišlo.

Nedolgo potem mi je urednik „Vojaškega vestnika” prinesel kratko zgodbiico v prepis. Prepisujoč jo sem glasno mislil: „Tej klobasariji bi bilo treba še nekaj dodati.”

„Kaj pa?” se smejoč oglašil šef naše knjižnice, sedeč za nasprotno mizo.

„Tole”, pravim in pokažem s palcem navzdol proti košku ob mizi.

„Dajte, da vidim, kaj je za v koši!” se oglasi načelnik na vratih. Za njim sem spoznal urednikov obraz, ki ni obetal ničesar dobrega.

„O ti šmencani hren v ustih, že zopet si ga polomil,” sem zastokal sam pri sebi in dal generalu prepis.

General prebere in reče uredniku: „Fant ima prav. Ta reč je za v koši!” In šla je v koš. Poleg tega pa je bil še neki upokojeni polkovnik — urednikov sošolec — ob 200 dinarjev nagrade, a jaz sem dobil „cvek” pri izpitu iz zgodovine.

Prijetno diši sveže seno ...

Zabolelo me je v dno srca in zaželel sem si proč iz takšne prosvete.

Nekega dne dobim v prepis Ap-ov članek. Urednik je pripisal na rokopis: I. nagrada in zvedeti, kdo je pisec. Vsem v oddelku je bilo naročeno poizvedeti, kdo je pisec. Prevaril sem se in šefu knjižnice zaupal, da sem jaz napisal članek. Mlad in neizkušen sem še bil in ponos nad prvim uspehom članka, ki so ga vsi hvalili, me je povlekel, da sem izklepetal prej, nego je bilo prav.

Drugi dan je prišel urednik k meni držeč v rokah Ap-ov rokopis in moj prepis. Gledajoč me mi škodoželjno reče: „Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade. Kako vi pobožnjakoviči pravite?”

Stal sem mirno in s tresočim glasom odgovoril: „Kar ne želiš, da drugi tebi napravi, ti ne stori drugemu!”

Urednik je raztrgal rokopis in prepis ter ga kos za kosom pometal v koš. Topa bolečina je zajela moje srce, ko sem videl, da je moj „prvenec” zletel v koš. Moji obljudi, storjeni pred nekaj dnevi, da ne bom nikdar več uporabljal „ljubezenske abecede”, ker sem jo polomil pri generalici, je sledila nova obljudba, da ne bom nikdar več „pisateljaval”.

Glede „ljubezenske abecede” so mi vojna vihra, Di-Pi-jada in težki izseljenski kruh pomagali držati besedo. Drugo besedo pa sem, kot vidite, prelomil. Dobršen del krivde za to nosi č. g. Nace. Zato sva menda že oba kaznovana od Gospoda Boga — on z večnim potovanjem po našem otoku, a jaz z večnim strahom, da se znajdem z vsakim spisom — v uredniškem košu. Ap

Krompirčkove zgodbe

FR. BAZILIJ ZA VELIKE in MALE OTROKE

(Nadaljevanje)

Čuda prismodalskega dvora

Krompirčka je bilo v temnih kraljevih shrambah kar malo strah. Nekaj časa je tiho sedel med krompirjem; ko pa so začele okrog njega skakat in cviliti miške, ga je popadla groza. Hotel je že iz kleti, toda vrata so bila zaklenjena. Hočeš nočeš, je moral ostati med krompirjem in miškami. Da bi pa premagal strah, je prišel na vse grlo peti.

Seveda je s svojim glasom priklical stražarja, katerega kosmati obraz se je naenkrat prikazal na zamreženem oknu.

„Hoj, hoj! Kdo pa se oglašja v shrambah?“ se je zadrhl robavs.

„Krompirček!“ je izza kupov odkritosrčno povedal ujetnik ter s svojim odgovorom stražarja tako prestrašil, da se je kar sesedel in je helebarda glasno treščila na tlakovana tla.

„Bog se usmili! Kaj zna Krompirček tudi peti?“ je mož neverno vprašal in zopet poskilil v temno shrambo.

„Seveda zna, pa še kako,“ je odgovoril Krompirček in prišel znova kričati, da je votlo odmevalo med debelim zidovjem.

Stražar ni rekel ne bev ne mev, ampak je stekel naravnost v kraljev dvorec. Vso služinčad je spravil pokonci in pripovedoval vnetim poslušalcem, da se je začel v shrambah oglašati krompir.

„Ali si že slišal? Krompir je začel peti,“ je šlo od ust do ust. Po vsem gradu niso govorili o ničemer drugem kot o čudežnem krompirju.

Vest je prišla na uho kralju Prismodaliju, ki se je takoj odpravil v spremstvu stražarjev pred svoje shrambe, da se prepriča o resničnosti govorice. Pa mu je telesna straža komaj napravila prostor, toliko ljudi se je že nabralo: od prvega ministra pa do zadnjega grajskega pastirčka, vsi so hoteli slišati, kako poje Krompirček.

Krompirčku je dovolj

Vse je strmelo nad čudežem prismodalskega kraljestva, ki je zaslovelo po svojem govorečem krompirju daleč naokoli. Vi, dragi malčki, tega seveda ne pomnite. Toda le vprašajte svoje stare mamice, če jih še imate, pa vam bodo povedale, da so čule v mladih letih pripovedovati o pojočem krompirju.

Krompirček je živel v shrambi in se mastil z najrazličnejšimi jedili, ki so mu jih nastavljali na okno. Že takoj drugi dan je namreč povedal kralju, da ima tudi usta in želodček, ki ljubi čim več in čim boljše. Začudenje je bilo še večje. Odslej je dobival vsak dan toliko, da mu je ostajalo. Seveda se poslušalcem ni upal pokazati, ker se je bal, da ga bodo spoznali za tatu in kaznovali.

Sam kralj prismodalski je hodil poslušat Krompirčka pred svoje shrambe, ki so bile zaradi varnosti vedno trikrat zaklenjene in trikrat zastražene. Mož se je vsakokrat zjokal od ginjenja, da se vse to čudo dogaja v njegovi deželi.

Toda Krompirčku se je začelo tožiti po materj špeluzi in toplem sončku. Tudi debeliti se je prišel tako zelo, da je bil okrogel kot žoga. Šivi na obleki so začeli sumljivo pokati, če se je le malo premaknil. Zato pa je Krompirček lepega dne, ko ga je zopet obiskal kralj, pomolil skozi okno svojo debelo glavo ter povedal presenečenim obiskovalcem: „Zdaj mi je pa že dovolj! Če me res hočete imeti vedno zaprtega v kleti, mi vsaj pripravite novo obleko. Ves sem že raztrgan!“

To je bilo vika in krika po prismodalski prestolici...

(Konec prihodnjic)

KAJ PIŠEJO O NAS?

(Nadaljevanje)

„Veliko sem potoval zadnje čase po zapadni Evropi in, kjer sem le mogel, sem obiskal slovenske izseljence,“ piše dr. S. A. Mikolič v „Slovenski besedi“ in razpravlja o tem, zakaj mnogi otroci slovenskih staršev ne znajo slovenski.

„Izgovor, da otroci ne znajo govoriti v

slovenskem jeziku, je jalov. Zakaj pa ga ni-
ste naučili, ko je bil majhen in kot je bila
vaša sveta dolžnost! Ravno tako piškav je
tudi tisti izgovor, ki ga človek tako pogo-
sto sliši po zapadni Evropi: Moji otroci si-
cer znajo nekoliko slovensko, a nočejo go-
voriti, ker jih je sram... V resnici sem se
mogel večkrat osebno prepričati, da znajo
otroci za prvo silo slovensko, a vendar ne
dovolj, da bi se mogli v njem lepo tekoče
porazgovoriti s starši. Nihče jih ni učil slov-
nice in slovenščine so se naučili le tako mi-
mogrede, ko so včasih poslušali pogovore
med starši in njih prijatelji ter jim je osta-
lo v ušesih. To dokazuje dvoje: prvič, da
so otroci za učenje jezika nadarjeni (po
vsem svetu je že znano, da so slovanski na-
rodi zelo nadarjeni za tuje jezike in zato ne
bo nič čudnega, če se ta nadarjenost poka-
že tudi za materinski jezik in to še v večji
meri) in drugič, da imajo zanimanje do je-
zika, v katerem se pogovarjata oče in mati.

Zakaj jih je potem sram in nočejo govo-
riti slovensko? Od kod ta sramežljivost? Do-
stikrat se starši niti ne zavedajo, da so **oni**
sami povzročitelji tega sramu, ko govorijo z
otrokom v tujem jeziku. Ta jezik navadno
ne obvladajo tako dobro kot otroci, ki so
se ga v šoli naučili zelo dobro in zato jim
le-ti morajo popravljati vse jezikovne ne-
rodnosti in napake, ki jih dostikrat kar mr-
goli ter se tako osmešijo pred otroki. Po
drugi strani pa otroci podzvestno čutijo
odpor proti temu, da bi se tudi oni osmešili
s svojim polovičnim znanjem materinskega
jezika. Skušajo se izogniti temu osmešenju
s tem, da govorijo namesto v slovenščini v
tujem jeziku, ki jim gladkeje teče. Sčasoma
se temu privadijo, v teku let pozabijo še ti-
sto bore malo slovensko, kar so znali in
pred sabo imamo tujca. V začetku jih je
bilo res sram, a ne materinega jezika, tem-
več zavesti, da ga ne obvladajo...

Nikjer pa nisem opazil pri slovenskih
otročih po zapadni Evropi, da bi kazali
kakšen predsodek do slovenščine. Če je ne
govorijo, je zato ne, ker je ne znajo; če je
pa ne znajo, je tudi ne morejo govoriti. Kar
se Janežek uči, to Janež zna! Kjer se pa
starši v polni meri zavedajo svojih dolž-
nosti, tam so svoje otroke naučili slovenšči-
ne in tam otroci tudi govorijo slovensko...

Za vzgled bi si morali vzeti naši ljudje Po-
ljake, ki govorijo vedno poljsko in se za-
vedajo svoje narodnosti, četudi je bil že
njih stari oče, ki je prišel v te kraje iz Polj-
ske.

Naši otroci bodo govorili slovensko sa-
mo takrat, če bodo znali. Starši pa so v prvi
vrsti poklicani, da izpolnijo svojo dolžnost
s tem, da jih naučijo svojega jezika. Ni res,
da je našega otroka v tujini sram govoriti
slovensko. Res pa je, da se starši dostikrat
sramujejo, da bi govorili v govorici svojih
prednikov."

Dragi Slovenci, Slovenke! Ni dovolj, da
praviš, da si zaveden Slovenec. Treba je za-
vednost pokazati z vztrajnim in dolgotraj-
nim prizadevanjem, da naučiš svoje otroke
govoriti v materinem jeziku, ki je najbolj-
ši gojitelj domovinske ljubezni v tujini.
Slovenska govorica je dostikrat edina vez, ki
nas veže raztresene po svetu, med sabo in
z domovino.

AVSTRALEC O SLOVENCIH

Nedavno je na neki slavnosti v Avstraliji
spregovoril sivolasi polkovnik, med vojno
in po vojni častnik avstralske armade v Ev-
ropi. Tole je rekel, ko je omenjal nove av-
stralske naseljence:

„Bilo je po drugi svetovni vojni, ko sem
spoznal prve izmed naših Novoavstralcev.
Takrat sem bil ravnatelj UNRRA tabori-
šča v Spittal-u v Avstriji. Mnogo narodnosti
je bilo med njimi, a največ Slovencev, ki
so bili tudi najboljši. Imeli so vzorno or-
ganizirano šolstvo in obrt, pevske zборе,
gledališče, študijske krožke in sploh vse, če-
sar še mi tu nimamo, pa bi kot narod mor-
ali imeti. Izredno so ljubili svoj narod in
svojo zemljo, zato sem jih tudi jaz vzljubil
in sem vesel, da jih je nekaj od njih prišlo
v Avstralijo. Vestno delo in vesela pesem
sta odliki Slovencev. Njihova kultura je ta-
ko visoka, da me je bilo skoro sram prizna-
ti, da je nas 8 milijonov, pa imamo v pri-
meri z njihovim milijonom tako malo du-
hovnega življenja. Pesem, ki sem jo z njimi
najraje pel, je bila: „Mi se imamo radi...“

— — —
Slovenci! Majhen narod smo. Toda naša moč je
v povezanosti, v zvestobi, visoki kvaliteti. Delajmo
zato vztrajno, povezano, složno, organizirano, siste-
matično in načrtno — v korist našemu rodu!

IZ DOMOVINE

Slovensko filmsko podjetje slavi letos desetletnico. — Veliko tujih turistov se letos zanima za počitnice ob morju v Slovenski Istri (okraj Koper). — Po vojni je začela telefonska služba uporabljati takozvane ultrakratke valove. Tudi v Sloveniji skušajo s tako uporabo izboljšati zveze. V načrtu imajo postavitev stolpov z antenami v ta namen na Šmarjetni gori pri Kranju, na Kumu in Nanosu. — Zaradi premajhne donosnosti so zaprli rudnik Pečovnik pri Celju. Odkrili pa so v bližini nova bogata ležišča premoga. Pri delu v tem novem rudniku Konstanca-Polje je že zaposlenih 30 ljudi. — Na bloku med Italijo in Jugoslavijo na prelazu Predilu nad Bovško kotlino bodo postavili gostilno. — Rudnik rjavega premoga v Zagorju slavi letos 200 let obstoja. Pred približno 215 leti se prvič omenja v dokumentih, da se je oblast zanimala za izkoriščanje tega premoga.

Sredi maja je bila v Ljubljani velika razstava psov. Prijavljenih je bilo nad 600 različnih psov. 360 je lovskih, od teh 95 brakjazbečarjev, 70 terierjev, nad 40 španijelov in vse vrste ptičarjev. Od športnih psov je bilo nad 100 ovčarjev.

Upokojenci, ki dobivajo pokojnino iz tujine, že dobivajo izplačano po navedenem denarnem kursu in zraven še 100% več. — Tudi letos bodo poleti razstavljala razna podjetja svoje izdelke na Bledu, da bodo tako propagirali svoje blago pri tujih turistih. — Pomladanska setev je zaradi mrazov za mesec dni v zastanku. — Pomanjkanje prenočišč v Ljubljani zelo otežuje tujski promet. Leta 1940 je bilo v Ljubljani 539 sob za prenočišča, lani pa le 374. Vseh ležišč je bilo med vojno 990, lani pa le 587.

Pod Rožnikom je tudi v Ljubljani živalski vrt, ki ima par medvedov, volka, lisice, divje prašiče, srne, srnjake, jelena, košuto, dihurje, podlasice, uharice, orle, sokole, pаве, papagaje, pelikane in seveda za zabavo tudi opice.

* Iz vrst naših rojakov *

ANGLIJA

Poroka: V cerkvi sv. Petra v Bargoedu (J. Wales) sta se poročila 2. aprila Alojzij Križan in Evelyn Saunders. — Čestitamo!

Izselitev: Iz Twickenhama je 27. aprila odšla družina Otona Hajncla. Naselili se bodo v Avstraliji. Na veliki ponedeljek so krstili hčerko prvorojenko. Prav iz srca želimo mnogo sreče v novem svetu. Iz okolice Derbyja se je 20. aprila preselila družina J. Ovseneka v Toronto v Kanadi. —

V Anglijo so prispeli trije Godinovi otroci ter so sedaj v šoli v bližini Londona. Oče je začasno ostal v Nemčiji.

London: Na prvo nedeljo v maju smo po šmarnicah imeli v dvorani na Golders Greenu kratko prireditev, ki je bila deloma posvečena materam, saj nismo imeli posebej materinskega dneva, deloma pa že žrtvam naše tragedije, ki se je spominjamo ob 10. letnici. Šmarnice imamo ostale nedelje v cerkvi prav tam. Na prvo nedeljo v juniju bomo najprej v cerkvi molili za pokojne,

potem bo spominska prireditev v dvorani. Spored bo posebej objavljen.

„Naš dom“: V aprilu je bilo darovanih zanj £ 12,1/—. Koncem aprila je znašal fond £ 856,15,2.

BELGIJA

LIEGE-LIMBURG

Na zadnjo nedeljo v aprilu so Slovenci iz vse Belgije, lepo število Hrvatov in nekaj Srbov, prihiteli na veliko narodno prireditev v Jemeppe pri Liège-u. Ob 4. uri so se zbrali v farni cerkvi k sv. maši, ki jo je iz prijaznosti za to izredno priložnost bral naš prijatelj č. g. Miljenko Uhoda, duhovnik v škofiji Namur, po rodu Hrvat. Verski nagovor v slovenščini je imel č. g. Zdravko Reven. Na koru je mešani zbor iz Eisdena prepeval veličastne velikonočne pesmi.

Ko smo zadostili verski dolžnosti, smo se podvzivali v cerkveno dvorano, ki smo jo napolnili do zadnjega kotička. Navzočih je bilo čez 400 ljudi.

Na odru so vsa slovenska društva v Belgiji in naši dragi gostje iz Holandije začeli razvijati program, za katerega bi morali reči, da je bil preobširen, če ne bi bil tako lep in zanimiv.

Vsaka skupina je dala svoje najboljše.

Eisdenčani so v moškem in mešanem zboru zelo lepo podali vrsto slovenskih in hrvatskih narodnih pesmi.

Naši slovenski gostje iz Holandije so z narodnimi plesi in narodnimi pesmimi v dramatični obliki naravnost očarali vse navzoče. Njihov krasni nastop je silno obogatil naš program in bo vsem ostal v neizbrisnem spominu. Iskrena hvala za njihovo požrtvovalnost!

Rojaki iz Charleroi so nas razveselili z lepo ubranim tamburaškim zborom.

Waterschei pa je napravil prijeten vtis s citrami in ženskim zborom.

Leščakov France iz Waterschei-a je doživeto podal Gregorčičevo: „Domovini“. Naši mali navihanci iz Eisdena pa so v splošno zadovoljnost ponovili „Čudno 'kupčijo'“.

Navdušenje je rastle od točke do točke. Smemo reči, da so slovenske pesmi in slovenski narodni plesi to pomladansko popoldne v tujini doživeli pravcato zmago-slavje. Tega nastopa naši ljudje ne bodo pozabili. Rojaki, ki se jim ni zdelo vredno potruditi se v Jemeppu, naj vedo, da so zamudili priložnost, ki se jim ne bo več nutila!

S to prireditvijo smo Slovenci ponovno pokazali, da smo visoko kulturni narod in da znamo složno nastopati.

Poročilu bi nekaj manjkalo, če bi ne izrekli priznanja in zahvale tistim, ki garajo in se žrtvujejo za slovensko skupnost v tujini. To so predvsem g. Rogelj v Eisdenu, g. Kodeh v Charleroi, g. in ga. Novak v Waterschei-u, č. g. Babnik, g. Robek in drugi v Holandiji ter še toliko in toliko drugih, katerih zvestoba slovenski stvari je vredna občudovanja.

Na drugo nedeljo v majniku je Društvo sv. Barbare v Eisdenu spet imelo lepo uspešno prireditev. Na programu so bile narodne pesmi in burka v treh dejanjih: „Micki je treba moža!“ Igralcem so že gledalci sami dali dovolj priznanja, ker so se vsi do solz nasmejali. Iskreno čestitamo!

Na prireditvev je prihitelo zelo lepo število rojakov iz Waterschei-a. Tokrat so zgledno stopili na plan tudi naši bratje iz Benečije, ki so zaposleni po rudnikih v okolici Liège-a. Slovenski večer v Jemeppu jih je tako očaral, da so sami začeli organizirati avtobus, ki jih je v zelo lepem številu pripeljal med slovenske rojake v Eisden.

Poroke: V Eisdenu sta prejela zakrament sv. zakona g. Miha Pucelj in vdova ga. Helena Varovič. Iskreno čestitamo in želimo božjega blagoslova!

Bolniki: Na krajšem zdravljenju v bolnici so bili: g. Šinkovec Anton iz Eisdena, ga. Kladnik iz Eisdena, ga. Javornik in ga. Mastnak iz Vuchta. Vsem se je zdravje, hvala Bogu, že obrnilo na bolje.

Smrt: V Seraingu pri Liège-u je umrl g. Evgen Boštjančič. Molimo za njegovo dušo!

CHARLEROI—MONS

Zadnji mesec je bil za tod živeče rojake zelo slab. Najprej smo zvedeli za smrt rojaka Karla Učakarja, roj. 1911. v Heidelbergu na Nemškem. Nazadnje je bival v Montigny s/S. — Zatem je do smrti povozil avto na cesti Lojza Škoda iz Gilly, rojenega 1909 v Preserju v Slov. Benečiji. — Dne 19. aprila je umrl v Jumet, obdan od žalujoče žene in hčerke, Franc Pirnat, upokojen rudar, roj. 1906 v Lokovici pri Šoštanju. — Nekaj dni zatem je v Hôpital St. Therese v Montigny s/S. zaradi rudske bolezni izdihnil

Franc Hermonko, roj. v Prevaljah 1901. 3. 5. popoldne je iz istega razloga ugasnila luč življenja rojaku onstran Monsa Ludoviku Felcu, bivajočem v Quarregnonu. Doma je bil v Spodnji Idriji, rojen 1905. — Sporočamo tudi smrt rojaka Alojzija Šorlija iz Ransart, roj. 1903 v Koritnici pri

† Franc Pirnat

Grahovem ob Bači. Po prestani operaciji si ni mogel opomoči in je odšel s tega sveta na 7. maja. — Vse umrle priporočamo v molitev, preostalim svojcem pa izrekamo sožalje. Daj Bog, da bi kot večina teh tudi mi prestopili prag večnosti prevideni s sv. zakramenti.

Operacijo na slepiču sta prestali Silva Kešetova iz Châtelineau in Zofka Dakskoblerjeva iz Forchies. V Boussu pri Monsu je ponovno bila operirana ga. Neža Jereb, vdova Mažgon. V sanatoriju ob morju je še vedno Slavko Leber iz Châtelineau-a.

Poročili so se v zadnjem času: Pri Fatimski Materi božji v Pironchamps gdč. Margareta Slaper z domačinom Gerardom Lamboti. V Aiseau: Lucijana Lavretič in Luigi Beda ter Lovrenc Krajnik in Marija Tomažetič. V Tamines-Alloux: Ernesto Predan in Marija Feletič. — Vsem želimo veliko sreče!

Krst. — Družino inženirja v cementarni Obourg g. Janeza Lušicky je razveselilo **rojstvo** sinčka Michela. — To priliko porabljam, da čestitamo kakor njemu in soprogi tako tudi vsem ostalim našim družinam, kjer so se veselili podobnega družinskega dogodka, ponekod že tretjič in četrtič. Naj daje Bog zdravje in lepo rast vsem mladim Slovenčkom in mladim Slovenkam tod okoli!

FRANCIJA

Pariz

Sveta maša za Slovence v juniju: v nedeljo 5. in 19. junija (ob petih popoldne, 80 rue Vaugirard). Sveta maša v nedeljo 5. junija bo za vse slovenske žrtve v zadnji vojni, zlasti pa za pobite protikomunistične borce, ko obhajamo letos desetletnico njih masovnega pokolja. — (G. Čretnik iz Pariza se vam opravičuje, kadar zaradi pomanjkanja časa in radi prezaaposlenosti ne more takoj odgovoriti. Vsako pismo in vsaka prošnja pa pride gotovo na vrsto za odgovor.)

*

Ormeaux (Seine-et-Marne). — V soboto, 7. maja t. l., sta se poročila Janez Magdič in Ana Zerdin. Naše najboljše želje!

Ob nemški meji

Iz pisarne naše Kat. misije v Merlebachu in okolici:

Umrli. — Medtem, ko je narava vstala k življenju, pa so se poslovili od življenja na svetu sledeči naši rojaki:

Dne 28. aprila nas je po dolgi rudarski bolezni (kamen na pljučih) zapustil vsem priljubljeni družinski oče **Terčič Aleksander**, rojen 17. 7. 89, v Franciji od l. 1925

najprej rudar, potem pa je kot dober čevljar marsikateremu rojaku po nizki ceni popravil čevlje. Previden s svetimi zakramenti je bil cerkveno pokopan 30. aprila na Hochwaldu. Žalujoci ženi in 3 sinovom in hčerki ter vsem sorodnikom izražamo sožalje, njemu pa želimo večni mir in pokoj.

Dne 30. aprila je umrl naš rojak **Pavlovič Radosav**, rojen 22. 3. 1911 v kraju Popovo. Pri svojem delu je prišel med dva vagona, ki sta ga stisnila. Njegovi prijatelji so mu napravili lep pogreb, vodil pa je pogreb naš pravoslavni duhovnik č. g. Garič iz Pariza na Hochwaldu 2. maja. Naj ga dobri nebeški Oče sprejme v svoje kraljestvo! Sorodnikom iskreno sožalje!

Dne 29. maja je prinesel „Republica in Lorrain“ sporočilo, da so delavci električne napeljave našli v grmovju pri Savernu že dolgo časa mrtvega našega rojaka — tajnika jugoslov. konzulata v Strasbourgu — **Jurmana Ivana**, ki je izginil neznano kam koncem oktobra 1954. Truplo je že razpadlo, v roki pa je držal nož, poleg njega pa je bila aktovka z denarjem. O vzroku nesrečne smrti časopisi niso ničesar prinesli. Naj mu bo Vsemogočni milostni sodnik!

V začetku meseca maja je umrl naš rojak **Kavčič Anton** iz Habsterdicka. Pokopan je bil drugo nedeljo v majniku po svojih novoapostolskih tovariših. Vsem družinam zgoraj omenjenih izražamo še enkrat globoko sožalje.

Poroke. — Koncem aprila in v začetku maja je bilo sklenjenih več zakonov v cerkvi po raznih kolonijah z ženinom ali nevesto druge narodnosti. V Jeane d'Arc-koloniji pa sta sklenila v cerkvi zakonsko zvezo **Grčar Alojzij** in **Planinšek Ani**, oba slovenskih staršev, dne 14. maja. Obema in vsem, ki so sklenili ta čas sv. zakon, želimo, da bi jih majniška Kraljica vodila in čuvala v življenju!

Krsti. — V času, ko sem bil na poti po kolonijah, je bilo krščenih tudi več slovenskih otrok. 12. maja je razveselil mali Andrejček Trefalt Pavlo in njegova moža Emila Nikolas.

Naši bolniki. — Silno spremenljivo vreme je mnogim našim bolnikom povzročilo težke ure. Sredi aprila je samo v bolnici na Hochwaldu ležalo nič manj kot 15 naših bolnikov. Nekateri so odšli nato domov,

drugi pa zopet prišli. Dolgotrajni bolnik Ribič Franc se je z veseljem vrnil na svoj dom, enako naša pridna pevka iz Habsterdicka Terezija Lenard. — Na bolniški postelji pa so še vedno ostali: matj Zagode, kateri moči vedno bolj pešajo, oče Zadnik je dobil ponovno oklep (gips) čez telo, rudar Maravič Dušan se še vedno zdravi v zdravilišču. — Vrnili pa so se domov: naš dragi Janez Požlep iz Aumetza, Franc Sikošek iz Freyninga, Rojc Ivan je prišel iz Švice zopet v bolnico na Hochwald, Orešnik Jakob, Povh Alojzija, Dečman Helena, Kline Fani, poročena Pločiniak, Baškovec Jožef, Zajc Franc, Rihtar Pavel, Vertič Alojzij, Peterlin Solange, oče Vendramini. — Na novo so prišli: Sotošek v bolnico na Hochwald, mati Hauptman iz Creutzwalda, mati Vodenik, ki je srečno prestala težko operacijo, mati Jakič. — Mati Žuželj pa je že srečno praznovala prvo sv. obhajilo na domu, ko se je vrnila iz bolnice Ste Elizabeth. — Iz bolnice Creutzwald se je vrnila mati Hočevnar, tam pa leži še Marija Hladin, por. Junge. — V bolnico Ste Barbe so pripeljali Plahutovo mamo iz Habsterdicka, ki je padla in ji je počila kost v nogi. Naš znani oče Mauc Miha je po težki operaciji okrevaj in se zdravi dalje doma. — V Freyningu čakajo na domu z veliko željo na ljubo zdravje žena Škufca, v bolnico na Hochwald so pripeljali Ignatovića Mihajla, ki se je močno ponesrečil na nogi. — Tudi mati Skobe mora še vedno iskati zdravniške pomoči v isti bolnici. — Vsem imenovanim ter enako drugim bolnikom rojakom kličemo: S trnovo krono obdano Srce Jezusovo naj vam v mesecu juniju, ki je božjemu Srcu posvečen, napolni vaše srce z vdanostjo in voljo božjo pri prenašanju bolečin.

Druga sporočila

Dasi smo lansko leto povsod sporočili, ko so pobirali za avto Jug. kat. misije, da letošnje leto ne bomo nič praznovali mojega godu, so naši rojaki že 4. maja v Habsterdicku v dvorani pri kapeli pristrčno praznovali moj god. Lepo se zahvaljujem našim dragim pevkam in pevcem pod vodstvom gospe Pisaneč za pozdravne pesmi, g. Krelbel Jožefu za vodstvo in pozdravne besede; predvsem pa vsem za lepo darilo: 2 koretlja za prenos sv. obhajila.

Štiri dni nato, 8. maja, pa je Jugosl. pevsko društvo „Triglav“ združilo svojo prireditev s proslavo mojega godu. S krasnim petjem cerkvenega zbora „Slomšek“ in „Triglava“ se je proslava zelo lepo začela. Dirigent g. Emil Šinkovec je zopet pokazal svoje velike zmožnosti in pokazal polni dvorani, kaj doseže spreten dirigent, kjer mu pevski zbor poslušno sledi. Tudi g. Rohr, osebni prijatelj podpisanega, je s svojim nastopom prijetno dvignil razpoloženje.

Proslavi je prisostvoval tudi g. Jankovič iz Tucquegnieux. Z veseljem so ga vsi pozdravili, ker ga vsi poznajo, da z zanimivimi prigodbami podaja lepe, poučne misli za vsakega. Z velikim veseljem smo v dvorani tudi zapazili g. Ribiča, ki se je po dolgih mesecih prvič mogel udeležiti večje proslave. Gotovo so mu pred oči stopile vse velike proslave, ki jih je on vodil ob raznih slovesnostih slovenskega izseljenskega duhovnika v Merlebachu. — Vsem posameznikom se tu ne morem zahvaliti; posebno se zahvalim vsem zgoraj omenjenim ter predsednikoma „Slomska“ in „Triglava“, vsem pevcem in pevkam, vsem igralcem, vsem darovalcem, vsem, ki so pri nastopih kakor koli pomagali — tudi onim pri ureditvi in krasitvi dvorane. Enako se zahvalim iskreno za vsa darila, katera so mi dali v dvorani in privatno razni rojaki, ter voščila, ki so jih poslali po pošti. — Obe proslavi v Merlebachu in Habsterdicku potrjujeta dejstvo, da drug drugega ne samo razumemo, ampak tudi podpiramo in skupno delamo za blaginjo naših rojakov — zdravih in zlasti še bolnih.

Prišel je čas izletov

Povsod srečaš okrašene avtomobile, kolesa, pešce: vse hiti v naravo. Žal je bilo do sedaj vedno zelo mrzlo, vendar pa naši rojaki, ki so ljubitelji svežega zraka in veselja v naravi, niso ostali doma. Razna društva so že začela z izleti, med prvimi izletniki pa je bil naš cerkveni zbor „Slomšek“ iz Merlebacha. Na praznik Vnebohoda se je 52 naših rojakov odpeljalo z avtobusom v pokrajino Saar tja do Orscholza, kjer smo opazovali 300 m globoko pod seboj tekočo Saar in njene velike vijuge med strmimi hribi.

Ne toča ne ploha ne mrzla burja niso mogli motiti veselega razpoloženja naših izletnikov. Naš dolgoletni zvesti pevec Ocvirk

in naš pridni harmonikar Blatnik Martin sta pripomogla, da je zbor še z večjim pogumom prepeval slovenske pesmi skozi mesta in vasi v deželi Saar. Krona vsega izleta je bila gotovo krasna majniška pobožnost v cerkvi v Orscholz, kjer je pri polni cerkvi zapel „Slomšek“ nekaj prelepih Marijinih pesmi ter nato še pete litanije Matere božje. Domači gospod župnik se je v cerkvi zahvalil za krasno petje in lepo pobožnost ter spodbujal domačine, svoje vernike, naj v krščanski ljubezni molijo tudi za druge narode, ki tudi ljubijo Marijo in imajo isto vero kot oni. Z najlepšimi vtisi smo se vrnili potem po drugi pot domov.

Zahvaliti se moramo tu družini Kiefer (mati Slovenka), ki je za cerkev vse uredila, tako da je g. župnik zjutraj oznanil naš prihod in takoj po njihovi pobožnosti pozval ljudi, da ostanejo še pri naši pobožnosti. Vsi so ostali in z vso pazljivostjo poslušali naše lepe Marijine pesmi.

Cerkveni zbor „Slomšek“, le pogumno naprej! S takimi izleti nimate samo vi mnogo veselja, ampak razširjate tudi kulturo, spoštovanje in ugled našega naroda in dokazujete vernost naših ljudi!

Dragi rojaki! Hvaležno vas pozdravlja
izseljenski duhovnik **Stanko Grims**,
24, rue N. Colson, Merlebach (Moselle).

JOUDREVILLE

Veselo smo bili iznenadeni 31. marca popoldne, ko nekdo potrka na vrata in v istem hipu stoji pred nami naš izseljenski duhovnik msgr. Stanko Grims iz Merlebacha.

Sporočil nam je, da bomo imeli priložnost opraviti velikonočno spoved in prisostvovati slovenski sv. maši, ki bo ob 8. uri zjutraj v Piennu. — Žalibog je imel le malo časa na razpolago in je takoj nadaljeval svojo pot v sosednje kolonije.

Seveda so g. Grimsu tukajšnji kraji še malo znani, zato mu je bilo zelo otežkočeno najti te maloštevilne slovenske družine, ki so raztresene vsepovsod.

Pred drugo svetovno vojno nas je bilo tukaj mnogo več; po vojni pa se je število zelo zmanjšalo, ker jih je veliko odpotovalo v domovino. Do l. 1940 smo imeli slovenskega duhovnika č. gosp. Antona Švelca, ki je stanoval v Aumetzu; nato pa je dobil to mesto

g. Grims. Vemo, da je preobložen z delom in da ima več škofij pod sabo, saj sta le dva slovenska duhovnika za celo Francijo.

Želimo g. Grimsu, da bi mu Bog dal zdravja in sreče, da bi dolgo vrsto let lahko opravljal svojo misijonsko službo med nami; saj si zlasti bolniki zelo želijo njegove tolažbe. — K. F., rudar, Mines de Piennes.

HOLANDIJA

Heerlerheide. — Na velikonočno nedeljo zjutraj smo imeli tako lepo slovensko **Vstajenje** kot še nikdar. Ob petih zjutraj smo imeli procesijo, pri kateri je šel velik del rojakov s svečami v rokah, otroci pa z lampijončki. Prvič je šlo tudi Najsvetejše z nebom. Rudniška godba je s svojim igranjem poveljevala praznik Vstajenja Kristusovega. Zatem je bila pridiga, v kateri se je č. g. Babnik poslovil, nato pa je sledila slovesna sv. maša.

8. 4. je obhajal rojak g. **Jevšenak** s soprogo 60 let poroke, diamantno slavje. — 25. letnico poroke je 3. maja praznoval g. **Kozole** s soprogo. Obema paroma čestitamo!

Na veliki petek so peljali v bolnico g. Marka Hriberška. Zdravje se mu boljša. Doma se zdravi že dalj časa g. Repec. Bil je ranjen v nogo pri delu v rudniku.

Naši fantje in dekleta so se z nekaterimi drugimi rojaki peljali 24. aprila v **Luik** v **Belgiji** na prireditve. Spotoma so z avtobusom obiskali romarski kraj Banneux, kjer so imeli sv. mašo, potem so šli gledat podzemeljsko jamo Remouchamps. Popoldne so uživali lep pogled na pomladansko naravo v Ardenih pri Hanoir in so obiskali še trdnjavo v Huy.

Od drugod. — V Lindenheuvelu je slavil 25 let dela v rudniku g. **Jožef Mavrič**. Isti slavi tudi 25 let dela v Društvu sv. Barbare in poleg njega tudi g. **Alojz Knez**. Čestitamo!

Vsak inozemec, ki hoče obiskati Jugoslavijo in vpraša za jugoslovanski vizum, mora imeti potrjeno, da je prej na banki vplačal na turistični ček tolikokrat po 11 gld., kolikor dni želi ostati v Jugoslaviji. To se pravi, da, če hoče ostati 20 dni, mora vplačati na ček 220 gld. za vsako osebo. To pa ne velja za otroke do 16. leta.

Za duha in sree

ZGODOVINA ŽEPNEGA ROBICA

Še pred šestimi stoletji so si kralji, plemiči in škofje, pesniki in učenjaki brisali nosove prav tako kot pračlovek, ki ga je narava obdarila z zdravim palcem in kazalcem. Šele v 16. stoletju se je pojavila nova moda, ki je napravila revolucijo v tem poglavju lepega vedenja.

Nekega dne je zajel Benetke val radovednosti in navdušenja, ko je neka lepa in elegantna dama uporabila na neki slavnosti štirioglat košček platna, da si je z njim obrisala nos. Navdušenju je seveda sledilo posnemanje. Slavni košček platna je osvojil celo francoski kraljevski dvor. Kmalu je postal vsak tak robček iz dobrega blaga in obrobjen z najfinejšimi čipkami luksuzni predmet, včasih celo prava mala umetnina.

Nato je žepni robec prodrl v Nemčijo, kjer je postal znamenje visokega družabnega položaja tistega, ki ga je nosil. Tam so bili žepni robci sprva pridržani le kraljevski družini, dvornemu spremstvu in visokim plemičem. Še leta 1595 so izdali v Dresdenu posebno odločbo, ki navadnim državljanom izrecno prepoveduje uporabo žepnega robca.

OSEL KAŽE, KAKŠNO BO VREME

Z Gorenjskega prideš v Soško dolino po cesti čez sedlo pod Vrščem v Julijskih Alpah. Tam je Tičarjev dom, planinska kočica, kjer imajo zanimiv zanesljiv barometer za hribolezce.

Za barometer je — osel, zraven katerega je napis:

Če je rep suh — lepo vreme.

Če je rep moker — dežuje.

Če rep miruje — stanovitno.

Če se rep maje — veter.

Če se pa rep ne vidi — megla.

Če pa barometer pada na tla — potres.

DVE RIBNIŠKI ZGODBI

Stari Francelj je pri svojih osemdesetih letih nevarno zbolel. Poklical je k sebi, kakor se spodobi, vse sinove in hčere. Ko mu je bilo najhuje, se je sklonil k najstarejšemu sinu in mu dejal: „Vzjami d'nar

pa stopi, dragi sinek, v Rajbn'co. Morda ima dohtar 'rcnijo, k' mi bo pomagala, nej košta, kar čel!"

Vrli sin je vzel nekaj denarja in odšel v mesto. Podvival se je k zdravniku in dobil zdravila. Toda oče je med tem časom že umrl in vsa „žlahta" se je začela zbirati v hiši. Sin je izročil zdravila stricu, ki ni vedel, kaj bi z njimi. Nazadnje pa jo je stric le pogruntal. Odpre skledico in izlije zdravila mrliču v usta z besedami: „K' ti nejsu mogla na tejm, naj ti pa na unem svejti nujcajo!"

V Ljubljani se je „oberkaprol" Miha Lavtežar močno nakresal, da je komaj priklovratil na postajo. Zlezal je v ribniški vlak in sedel nasproti svojemu prijatelju in sosedu Cenetu, s katerim je služil vojake na Ogrskem. Toda Cene, ki je bil trezen, je molčal. Čakal je, kaj bo ukrenil Miha.

Nazadnje spregovori pijani Miha: „Kam pa se vi peljete?"

„V Rajbn'co!" odvrne Cene.

„Jest tūdi. Vam je Rajbn'ca že kaj znana?"

„Sevajde mi je znana, kaj m' ne bo!"

„Kaj poznate morda vi enega gvišnega oberkaprola Miheta Lavtežarja?"

„Kaj b' ga ne puoznou — saj sva dobra prijatla!"

„Vajste, tu s'm pa jest!"

Ženske med seboj. — Urša: „Tako ti povem: Če bi prišla Meta še enkrat na svet, bi hotela biti mož." — Špela: „Toda ne moj...!"

Pride meščan na kmete in vidi kmeta saditi krompir. Začudi se, ko vidi kako mož prereže krompir, preden ga vrže v jamice: „Glej, krompir prerežete, ko ga sadite..." „Sevedal!" se odreže kmet, ki nerad vidi, da ga kdo moti pri delu. „Če bi pa rad, da bi „friti" zrasli..."

Med propalicami. „Reci, kar hočeš: poštenost je najboljša in sama plačuje." — „Kako to?" vpraša drugi. — „Takole: zadnjič sem ukradel uro in jo hotel prodati za 200 frankov, a mi jih nihče ni dal zanj. Nazadnje sem nesel lastniku uro nazaj. Ta mi je na mestu izplačal 300 frankov nagrade. Vidiš, tako je, če si pošten!"

INDIQUEZ DANS LES ADRESSES
LA LOCALITÉ LA RUE & L'N°

M. S. de J.

Guil. Lambert 30

E. S. de J. - C. L.

PERIODIQUE

NAŠA LUČ

- Z A B I S T R E G L A V E -

KRIŽANKA

1	2	3	4	5	6	7
8						
9	△	10	△	11	△	12
13	14		△	15		

Vodoravno: 1 Mesto ob Dravi; 8 poznana grška pesnitev o junaku, ki je blodil po tujih krajih; 9 soglasnik; 10 soglasnik; 11 soglasnik; 12 soglasnik; 13 član družine; 15 žensko ime.

Navpično: 1 jo rabi kuharica; 2 do (po latinsko); 3 plava v vodi; 4 ustavi „is“; 5 pomanjkanje; 6 vzklik; 7 žival, ki hodi po dvorišču.

Rešitev objavimo drugič.

KDO JE TO?

Skozi luknjo se rad smuka;
če pa kdo preveč ga cuka,
mu z obleke odleti
in med potjo ga zgubi.

(Gumb)

Čisto majhna je živalca,
komaj za stotinko palca,
vidiš jo samo poleti,
v tihi noči z lučko sveti,
se po tratah spreletava
in otroke s tem zabava.

(Kresnica)

Brkat,
kosmat,
repat.
Mlekojed,
mišosned.

(Maček)

KAKO SE REŠUJE REBUS

iz prejšnje številke?

Rebus ima spodaj pet črk „R“. To da ugankarju: Pet-er. Ker so črke pod nekim besedilom, pomeni črta „pod“; torej Peter Pod. Črke so pod številko in črkami NIK; torej: Pet-er Pod-pet-NIK. Ta gospod se piše: Peter Podpetnik.

UREDNIKOVA OPOMBA

V prejšnji številki je tiskarski skrat zmaknil izpod črtice „Rešitev iz brzice“ podpis avtorja „Ap“.

ZA DOBRO VOLJO

V rdeči državi. — Peter: „Veš, časi, ko je kmet ponižno stopil v davkarijo, boječe vrtel svoj klobuk v roki in milo prosil, naj mu znižajo zemljiški davek, so za vselej minili.“ — Ivan: „To pa prav rad verjamem, ker danes nima kmet ne zemlje ne klobuka več.“

Vzrok. — „Zakaj noče tvoja žena iti malo na gore?“ — „Veš, zaradi odmeva. Tam ne more imeti zadnje besede.“

Usmiljen človek. — „Pavel, pomilujem te. Smiliš se mi.“ — „Zakaj se ti smilim?“ — „Zato, ker je moja žena kupila nov klobuk in pride jutri na obisk k tvoji ženi...“

Častnik hoče vojakom čimbolj nazorno razložiti, kaj je brzojav. „Vidite, to je tako. Recimo, da je v Ameriki neki maček, ki ima tako dolg rep, da sega v Evropo. Stopimo temu mačku tukaj v Evropi na na rep! Takoj bo zacvilil tam daleč v Ameriki.“

SODOBNI OTROCI

Mamica, če mi ne daš deset dinarjev za sladoleđ, grem koj k Potočnikovemu Lojzku in se nalezem ošpic.

*

Mamica, koliko rib je v morju?
Tega pa nihče ne ve, dete moje.

Ja, ... kaj ribiči nikoli ne napravijo inventure?